

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiæ Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ III. conradinum illud non esse sententiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Primo, quia id, quod tum hic exhibetur, tum alibi, in litibus & conferentijs exhibitum fuit, non nisi exemplum, nescio unde extractum & exemplatum est. Cuius originale, nunquam etiam ad instantiam nostram ostendi potuit & de iure quidem eiusmodi Exempla, ut fidem mereantur, ex Originali, præiente vel citatâ parte, extrahi debere notum est & probatum supra Sect. 2. §. 4.

Secundò, fidem non meretur, quia diem non habet adiectum, quo fuit concessum, hoc autem Iura ad Rescripti valorem exigunt. *I. Si qua C. de diuersis Rescriptis. Si beneficia, inquit Imperator, personalia sine die & consule fuerint comprehensa, auctoritate careant.*

Tertiò, suspectum est, quia anni Dominicæ Incarnationis adiecti, cum annis Regni Conradi non conueniunt; nam cum anno MCXXXIX. mense Aprili, Confluentæ primum electus fuerit, teste Baronio *ad annum 1139.* & Aquisgrani Coronâ Regiâ donatus, qua ratione dici poterit idem annus fuisse secundus Regni illius, prout in fine Diplomatis positum est. Quæ suscipio vehementer ex omissione diei robatur & præsumptionem male fidei parit, atque adeò, quod studio dies omissus sit, ne forte ex appositione incurrerent exempli illius confessores in tempora, ante quam Conradus vel electus fuerit Rex, vel coronatus.

Sed quamvis, quod nec factum est, nec fieri posse arbitramur, Originale eiusmodi, quale fingitur, præfatum exemplum proferretur, illud tamen nullam omnino vim efficaciamque habere ex sequentibus ostendo.

§. III. Conradinum illud non esse sententiam.

ET in primis id, quod passim tantopere iactat & inculcat libelli Scriptor, fortissimè negamus illud esse sententiam; quod equidem aliâ demonstratione non eget, sed ex ipsâ prætensi illius Rescripti inspectione & lectione, cuique est evidens; quippe nulla inter Archiepiscopos Maximilianosque de Iure Monasterij cognitio, decisio, Iudicatio, nulla Monasterij defensio, Iurium illius & documentorum visio vel productio, vel unico verbo aut vestigio innuitur; nulla igitur ibi sententia.

Sed merum ac purum putum (præsupposita authenticatione) est Rescriptum, idque ad solam eamque instantem Alberonis Archiepiscopi postulationem impetratum, & ad illum solum directum. Quo rescripto, Conradus ex errore Alberonis narrationibus persuasus Abbatiam illam olim ad Archiepiscopos pertinuisse, ijsque per Imperatores iniustè creptam, ideoq; credens se ad eius restitutionem tencri, illam Alberoni se reddere ac restituere declarat; prout ex ipso Rescripto apparet. Ad quod etiam eum impulsum & adactum fuisse fauore & potentia Alberonis, & ex ipsis Rescripti verbis, ac aliunde constat.

Eiusmodi vero Rescriptum nullum esse ac nullius efficaciae, non modò quod ad tertium siue Maximilianos, quorum Ius semper reseruatum exceptumque intelligitur, sed & quoad ipsum concedentem Imperatorem & Imperium ex plurimis rationibus, ijsque evidentissimis conuincitur.

§. IV. Insignis sub & obreptio istius Rescripti deducitur.

ENormis sanè præfati Rescripti sub & obreptio, & quidem in punctis substantialibus clare deprehenditur.

Quia narravit primum Albero Monasterium S. Maximini olim pertinuisse ad Archiepiscopatum Treuirensim.

Dein-